

Г. ДАНДЕНЪ.

А изпълнили ли си добре длъжността?

ЛЮБЕНЪ.

Да! Намерихъ тамо вътре една нѣкоя си Клодина, която изведнажъ разбра какво желая, и която тутакси мя заведе да поговора съ госпожата ѝ.

Г. ДАНДЕНЪ (на страна).

Ахъ! дяволска слагиня!

ЛЮБЕНЪ.

Чуешъ ли бре! тази Клодина е твърде хубавичка, и ние са съвсѣмъ сприятелихме.

Г. ДАНДЕНЪ.

Но какавъ отговоръ даде госпожата на този господинъ любовникъ?

ЛЮБЕНЪ.

Тя ми рѣче да му кажа. . . Чѣкай, не знамъ да ли ща можа да си наумя добре сичкото това. Да му кажа, че тя му е съвсѣмъ задлъжена за любовта, която той има камъ нея; а колкото за мжжътъ ѝ, който е голѣмъ мечтателъ, то трѣба да са гледа, щото той да нѣма никакво сѣмнение. . . „Трѣба да са измисли нѣкое сръдство, нѣкой способъ, за да можеме да си говориме два мина,“ каза тя.